

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 180

гр. Варна, 23.09.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и трети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Ангелина Й. Лазарова
Десислава Ст. Сапунджиева

като разглежда докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Въззивно частно наказателно дело № 20213000600310 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото съдебно производство е по реда на глава двадесет и втора от НПК.

Постъпила е жалба от адв.Х.Х.-САК процесуален представител на подс.С.К. против определение №260090 от 16.07.2021г. на ДОС, с което подс.К. е осъден да заплати за оказаната му правна помощ от служебно назначените му резервни защитници сумата от 3500лв. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на постановеното определение, поради липсата на процесуална необходимост, съгласие на подсъдимия и противоречие с разпоредбата на чл.6 от ЕКЗПЧОС за честен и справедлив процес.

Настоящият състав намира жалбата за подадена в срок и от легитимно лице, а по същество-за неоснователна.

Видно от материалите по делото, с определение от 15.03.2017г. по НОХД№310/2014г., ДОС е допуснал правна помощ по отношение на подс.С.К. за назначаване на резервен защитник, поради неявяване на редовно упълномощените му процесуални представители в две поредни заседания. С определение от 27.04.2017г., ДОС е назначил адв.Д. Н. от АК-Добрич, редовно преупълномощена от адв.В.Й. от АК- Добрич за резервен защитник на подс.С.К.. От този момент до приключване на делото пред първата и втората инстанция, резервните защитници -адв.Н. и адв.К. К., редовно преупълномощен от адв.Н. са се явявали редовно в съдебните заседания и са участвали реално в осъществяване защитата на подс.К..

По възражението за несъгласие на подс.К. за назначаване на резервен защитник.

При наличието на фактическите предпоставки на чл.94,ал.4 от НПК, подсъдимия не може да възразява срещу назначението му от съда резервен защитник, чиито правомощия са регламентирани в ал.6 на същата разпоредба. Съгласно последната, резервния защитник упражнява без съгласието на подсъдимия правото да се запознава с делото, да прави необходимите извлечения и да присъства при провеждането на процесуални действия с участието на подсъдимия. По отношение на останалите права на защитника по чл.99,ал.1 от НПК, служебния защитник може да упражнява същите само по искане или съгласие на подсъдимия, а без негово съгласие- когато защитата е задължителна и упълномощения защитник е редовно призован, но не се е явил без уважителни причини. По отношение на служебния защитник важат всички норми за защитника и същия е обвързан от всички задължения по чл.98 от НПК. Последното е застъпено в Решение №10 от 28.09.2010г. на Конституционния съд по к.д.№10/2010г.

Видно от делото, в с.з. на 24.10.2017г. не са се явили упълномощените защитници на подс.К., а само резервния защитник -адв. Н.. Подсъдимият К. е заявил че държи на своите упълномощени защитници, но поради тяхното отсъствие дава своето съгласие в това съдебно заседание да бъде представляван от резервния си защитник. В съдебно заседание на 31.10.2020г. пред Апелативен съд, служебния защитник К. активно участвал в защитата на подс.К. и е пледирал в негова полза в хода на съдебните прения, заедно с упълномощените му защитници.

В цитираното Решение на КС е застъпено становището, че *«встъпването на служебно назначения резервен защитник в пълните права на защитника не уврежда, а обслужва правата и законните интереси на обвиняемия. Ограничението за използване на упълномощения адвокат от момента на неоснователното му неявяване до момента на явяването му пред съответния орган се компенсира с възможността обвиненото лице да влияе върху определянето на резервния защитник по реда на чл. 25, ал. 5 ЗПП с това, че и резервният защитник като адвокат разполага с необходимата квалификация, задължен е съгласно чл.98 НПК да съгласува с обвиняемия линията на защитата, да съдейства за изясняване на всички фактически и правни положения, които са в негова полза. Нещо повече, според практиката на ЕСПЧ при наличието на служебно назначен адвокат съответните органи на наказателния процес трябва в много по голяма степен да са ангажирани с контрола върху качеството на предоставяната от него правна помощ (Решение от 13.05.1980 г. на ЕСПЧ по делото Артико срещу Италия; Решение от 21.04.1998 г. на ЕСПЧ по делото Дауд срещу Португалия)»*.

Участието на резервния защитник по делото не се изчерпва със

формално присъствие в съдебно заседание, а с реалното му участие, изразяващо се в задължението добре да познава делото и винаги да е в състояние компетентно и ефективно да поеме защитата в пълния ѝ обем. Идеята на законодателя с въвеждането на тази фигура е да се избегне загубата на време, което би било необходимо за проучване на делото и съгласуване на линията на защитата на подсъдимия, което е в синхрон с публичния интерес от своевременно и ефективно наказателно правораздаване. Това произтича от Конституцията /чл. 57, ал. 2/ и задължителните за страната международни договори /чл. 17 КЗПЧОС и чл. 5, т. 1 МПГПП//пак там/.

Правата на подсъдимия да избере начина на осъществяване на своята защита-сам, или с участие на упълномощени или назначени защитници не е абсолютно /вж. Решение от 25.09.1992 г. на ЕСПЧ по делото Кроасан срещу Германия/. Съгласно чл. 31, ал. 4 от Конституцията те могат при спазване на принципа за пропорционалност да бъдат в една или друга степен ограничавани, ако това е необходимо за осъществяване на правосъдието. *„Правото на разглеждане на наказателното дело в разумен срок по смисъла на чл. 6, т. 1, изр. 1 КЗПЧОС и чл. 14, т. 1, изр. 1 МПГПП не е само привилегия на обвиняемия, но в редица случаи съставлява и право на други заинтересовани лица. Своевременното правораздаване отговаря и на обществен интерес, защото в много случаи забавеното правосъдие може да се превърне във фактически отказ от правосъдие“.*

Според мотивите на ТР 4/2010г. на ВКС *„Независимо от конкретното основание за назначаване на служебен защитник, чл.189, ал.3 НПК не предвижда други разрешения на случаите, когато подсъдимият бъде признат за виновен, освен да бъде осъден да заплати адвокатско възнаграждение и други разноски за служебно назначения защитник...Няма никакво основание да се поддържа, че чл. 189, ал. 3 НПК противоречи на чл. 6, т. 3, б. „с“ от Конвенцията за защита на човешките права и основни свободи. Доколкото Конвенцията трябва да се прилага от националните органи в смисъла, в който тя е тълкувана от Европейския съд по правата на човека, следва да бъде посочено решението от 25 септември 1992 г. по делото CROISSANT срещу Германия, където изрично е подчертано, че разпореждането за възстановяване на разноските не е несъвместимо с чл. 6, т. 3, б. „с“ КЗПЧОС“.*

Ето защо, възражението на защитата на К., че възлагането на направените разноски за служебно назначения резервен защитник противоречи на разпоредбата на чл.6 от ЕКЗПЧОС е неоснователно.

По изложените съображения, настоящия състав намира, че определението на ДОС, с което подс.К. е осъден за заплати възнаграждение за служебно назначените му служебни защитници, осъществили правна помощ по делото по сметка на НБПП е законосъобразно и съответно на ТР№4/2010г. на ВКС.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №260090 от 16.07.2021г. на ДОС, с което подс.К. е осъден да заплати за оказаната му правна помощ от служебно назначените му резервни защитници сумата от 3500лв. по сметка на НБПП, като законосъобразно.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____